

— Έννοῶ, έννοῶ, τῷ λέγει ὁ βαρῶνος βαινῶν πρὸς τὸ γραφείον του, θὰ προσπαθῶσῶ νὰ σᾶς βοηθῶσῶ.

Κατόπιν, ἀφ' οὗ ἐσημείωσεν ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου του, προτέθηκεν·

— Ἴδου λάβε διὰ τὸν κ. Μερλάτην συστατικὴν ἐπιστολήν.

Ἐν τινι νοσοκομείῳ μεγάλης πόλεως τῆς νοτίου Γαλλίας ὁ πρῶτος χειρουργὸς πλησιάζει μίαν κλίνην καὶ δοκιμάζει τοὺς σφυγμοὺς ἀσθενοῦς τινος

— Ὡ! ἀναφωνεῖ, πηγαίνει πολὺ καλλίτερα ἀπὸ χθές.

— Ἀλήθεια, κ. ἰατρεῖ, ἀπαντᾷ ὁ νοσοκόμος· ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ ἴδιος· ὁ ἀσθενὴς τῆς χθὲς ἀπέθανε καὶ οὗτος ἔλαβε τὴν θέσιν του.

— Τότε . . . διαφέρει . . . Ἄς ἐξακολουθῆ λοιπὸν τὴν αὐτὴν πτισάνην.

Φοβερὸν συμβᾶν εἰς ἀνεψιὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους.

Παρουσιάζεται οὗτος—πλήρης ἐλπίδων—παρὰ τῷ θεῷ του, ὅστις καὶ ἦτο ὑπερπλοῦτος καὶ τῷ προσφέρει περίφημον χρυσὴν καπνοθήκην.

Ὁ θεὸς παρατηρεῖ.

— Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε δῶρον βασιλικόν.

Κατόπιν περιπτυσσόμενος αὐτόν.

— Πόσον αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, βλέπων ὅτι δὲν ἔχεις ἀνάγκην ἐμοῦ!

Καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ἡ συνέντευξις.

Ἡλικιωμένος τις ζητεῖ νὰ ἐπισκεφθῆ οἰκίαν πρὸς ἐνοικίασιν, ὁ θυρωρὸς παρατηρεῖ προσεκτικῶς κατόπιν καθήμενος ἡσυχῶς τῷ λέγει·

— Δὲν κάμνει διὰ σᾶς, κύριε.

— Καὶ διατί ὄχι; . . . θὰ τὸ ἐνοικιάσω δι' ἕξ ἔτη.

— Ἀκόμη περισσώτερον! ὁ κύριός μου δὲν ἀγαπᾷ τὰς κηδείας!

B. Γ. Κ.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΣΥΝΗΣ Ε. Ν.

Α'.

Τοῦ κάκου κόρη μοῦ ζητᾷς τραγούδια γιὰ σημάδι...
ἀπὸ τὰ χεῖλη μου γλυκὰ τραγούδια πλεῖα δὲ βγαίνουν.
τὸ φῶς, τὸ ἔχει ἡ αὐγὴ κ' ἡ νύχτα τὸ σκοτάδι·
—δὲν τραγουδοῦνε οἱ νεκροί, ποῦ ζοῦν καὶ δὲν πεθαίνουν!
Ἔ, παίζει 'κεῖνο τὸ παιδί, ποῦναι παιδί ἀκόμα
κ' ἔχει μονάχα ἡ χαρὰ τὸ γέλιο εἰς τὸ στόμα.

μὰ σὰν στιγμή διαβαίνουνε καὶ ἡ χαρὰ κ' οἱ χρόνοι
καὶ τὸ τραγοῦδι σταματᾷ στὰ χεῖλη μας, παγώνει.
Ἄχ, τὸ τραγοῦδι ποῦ ζητεῖς θάταν χαρᾶς τραγοῦδι,
ἂν τὸ ζητοῦσες μιὰ φορὰ, σὲ χρόνια περασμένα·
θάταν παιδιοῦ χαμόγελο, τῆς πασχαλιᾶς λουλοῦδι·
μικροῦ πουλιοῦ κελάδημα σὲ λαγκαδιὰ παρθένα!
Γιατ' ἦτανε παράδεισος ὁ κόσμος, κ' ἡ ψυχὴ μου
τὸ πειδὶ τρελλὸ ἀγγελουδί του, τὸ πειδὶ μικρὸ πουλί του
δνειρο ἦταν φτερωτό· κ' ἐπέτα κ' ἡ ζωὴ μου.
μὲ τὰ χρυσᾶ του τὰ φτερά... ταξίδευε μαζύ του.

Β'.

Ἔχει περβόλι ἡ καρδιὰ καὶ κάθε τῆς λουλοῦδι,
ποῦ μᾶς μυρώνει τὴ ψυχὴ, τὸ λέγουνε τραγοῦδι.
λουλούδια ποῦχουνε μιλιὰ σὲ μυρωμένο στόμα
καὶ βάφ' ἡ πίκρα κ' ἡ χαρὰ μὲ τὸ δικό της χρῶμα.
Ἔχει λουλούδια ἡ καρδιὰ, καὶ τὴ ζωὴ στολίζει...
τὰ βρέχ' ἡ νύχτα, κ' ἡ αὐγὴ διαμάντια τοὺς χαρίζει.
μὲ τ' ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ φιλιούνται ἕνα, ἕνα,
αὐτὰ ἀστερία μὲ ψυχὴ κ' ἐκεῖνα πεθαμμένα.
Γι' αὐτὸ θωρεῖς κ' ἀνάθουνε αἰώνια τὸ βράδυ,
καὶ τ' ἄλλα πέφτουμε θαμπὰ καὶ σβύνουν' τὸ σκοτάδι...
Ἄ, τὰ λουλούδια ποῦ ἡ καρδιὰ μὲ αἶμα τὰ ποτίζει,
φυσᾷ βορρεῖας τὸ ἀλύπητο τὰ παίρνει, τὰ σκορπίζει...
Ἔτσι ἐφύσησε κ' ἐδῶ κ' ἐπάγωσε ἡ καρδιὰ μου·
τὰ λούλουδά της πέσανε, τὴ μάννα τους ἀφίνουν.
σὰν ἄστρα σὲ θολὴ νυχτιά, ποῦ πέφτουμε καὶ σβύνουν...
—φύλλα ξερὰ στολίζουνε νεκρὰ τὰ δνειρά μου.

Γ'.

Τί κρίμα! τώρα μοῦ ζητοῦν τραγούδια φτερωμένα,
τώρα ποῦ μέσ' στὰ στήθια μου ὁ χάρος μόνο μένει.
μοῦχει τὸ κρῦο τῆς καρδιάς τὰ χεῖλη παγωμένα·
Ἄ, ὁ νεκρὸς δὲν τραγουδεῖ, ποῦ ζῆ καὶ δὲν πεθαίνει!...

Δ. Ν. ΦΩΣΤΕΡΗΣ.

Σ' ΤΟ ΓΕΡΟ ΜΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ἄχ! ἕνας χρόνος πέρασε σὰν νάτανε μιὰ ἡμέρα
ποῦ σῆχασα ἀπ' τὸ πλάι μου, ἀγάπη μου, πατέρα.
Ἦσουν γιὰ 'μὲ ἡ ἀγάπη μου, ὁ στύλος τῆς καρδιάς μου,
ζωὴ τῆς μαύρης μου ζωῆς, τὸ φῶς τῆς σκοτιδιᾶς μου·
ὑπομονὴ μου ἄμετρη, γλυκερὰ παρηγοριὰ μου,
μαντύλι ποῦ μοῦ σφούγγιζες τὰ μαῦρα δάκρυά μου.
Ἀνάδευσαν τὰ νεῖατα μου σιμὰ 'ς τὰ γηρατειὰ σου
μὲ τὴ γλυκερὰ σου τὴ φωνή, μὲ τὴν ἀχνὴ ματιὰ σου
Μ' ἀναστεινώταν ἡ ψυχὴ, ποῦ ἦτανε θαμμένη,
μέσα 'ς τὴ μαύρη συμφορὰ, ζωντανονεκρωμένη
Ἔἴνε νεκρὸς ὁ ζωντανὸς σὰν χάση τὴν ἐλπίδα,
φύλλο ξηρὸ 'ς τὴν ἐρημιὰ, ἄστρο χωρὶς ἀχτίδα
Ὡιμέ! ποῖος νὰ μοῦ τῶλεγε πῶς θάρθη μαύρη ἡμέρα,
νὰ χάσω ξάφνου ὁ δύστυχος τὸ γέρο μου πατέρα
Κι' ἔρημος μεσ' 'ς τὴ μαύρη μου τὴ συμφορὰ νὰ μείνω
καὶ μόνον δάκρυα πικρὰ 'ς τὸν τάφον του νὰ χύνω . . .
Καρτέρει με πατέρα μου, δὲν θὲ ν' ἀργήσῃ ἡ ἡμέρα
νὰ ξεποστᾷσω δίπλα σου. Καρτέρει με πατέρα.

17 Μαΐου 1888.

Δ Σ Κ.